

Răzvan Ionescu și Adriana Trandafir

Pentru studenții-actori, întâlnirea cu un text de Gorki constituie o probă serioasă, pe care, însă, spectacolul condus de Laurențiu Azi-mioară o trece, în cea mai mare parte, cu succes. Viziunea regizorală (poate, și din ra-țiuni de ordin pedagogic) a acordat o atenție deosebită tuturor personajelor, chiar și celor episodice: de după fiecare ușă cineva ascultă, din fiecare colț, cineva privește, croii picsei trec mereu prin scenă, sint mereu prezenți.

Această neîncrețită — deși uneori disimu-
lată — agitație reușește să creeze starea pro-
pria piesei lui Gorki: o ostilă neîncredere
reciprocă, ce apasă asupra omnenilor și a în-
tâmplărilor. Pe această atmosferă, bine gin-
dită regizoral, se insistă însă excesiv, pe
alocuri pînă la demonstrativism. Reliefarea
scenică spre care tind multe dintre persona-
jele din planul doi, meritorie, în intenție,
păcătuiește prin rezolvare inconsistentă. Gi-
nerele lui Buliciov, de exemplu, este martor
neștiut la majoritatea discuțiilor, ceea ce su-
gerează că este profund implicat în acțiune;
ideea nu se materializează, însă, interpretul
(Mircea Dascaluc) rămîne o prezentă neutră.
Expresia vag distantă, vag interesată, pe care
o afișează în permanență studentul-actor, nu
descoperă trăsături noi personajului.

În legătură cu interpretarea, se impune o
remarcă generală, ce poate părea, la prima
vedere, paradoxală. Studenții-actori evident
dotați, care își acoperă în mare măsură ro-
lurile, păcătuiesc nu prin stîngăcii „inerente
începutului“, cum ne-am obișnuit a le numi,
ci prin rapida și nedorita adoptare a unor
clieșe. În fond, s-ar putea ca această re-
marcă să nu conțină nici un paradox: ac-
cesul la formă, la gest, e mai puțin dificil
decît cel la esențe. Cu acest arndament, și-
nem să reliefăm, totuși, efortul artistic al lui
Cristian Irimia (un Buliciov complex, tem-
perament vulcanic, cu piscuri și abisuri su-
fletești) și al Adrianei Trandafir (sensibilă,
cu autenticitate a trăirii artistice, deși tentată,
uneori, de gestul exterior). Se cuvin, de
asemenea, numiți Mircea Bodolan (cu simț
al nuanței și o anume știință a echilibrului),
precum și Romanița Cheorpec (pentru discre-
ție și prospețimea mijloacelor). Corect, dar
unilateral, personajul creat de Vivian Alivi-
zache; cam strident, apăsînd excesiv pe
pedala comicului de un gust incert, rolurile
realizate de Virginia Mirea și Marioara Ste-
rian.

Cristina Dumitrescu

TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

POEZIE, MUZICĂ, DANS

Am văzut, la Sala Mică a
Naționalului, un spectacol in-
titulat *Poezie, muzică, dans*.
Titlul sobru și oarecum ne-
utru, putea, la urma urme-
lor, să justifice un simplu
colaj de show-uri: al actriței
Teatrului Național Adela
Mărculescu, al tinerei dansa-

toare Raluca Ineșie, al mu-
zicianului Gioni Răducanu și
al dansatoarei Miriam Rădu-
canu.

S-a întîmplat însă altfel;
în fața spectatorilor se năș-
tea o sinteză a artelor, în
care rigoarea își subordona
fantezia, expresia plastică a
corpului omenesc, devenită
artă, se împletea cu textul
poetic, pe fundalul sonor,
cînd șoptit, cînd strigat, al
uimitorului contrabas. Am
crezut a desluși etapele ideii
poetice a spectacolului: tră-
ire colectivă a sentimentu-
lui patriotic; ca un inter-
ludiu, elementul ludic, al
nașterii ritmurilor și al exu-

beranței. Întregul e o me-
ditație cu titlul posibil „Onul
modern în fața destinului
său“. Eterogenia diletantă,
capcană a spectacolelor de
acest gen, a fost ocolită.

Fericită alegere a textelor
de poezie românească con-
temporană, premisă a reușitei,
a înmănușește verbul pa-
tetic al lui Emil Botta, Geo
Bogza și Eugen Jbeleanu,
umorul Ninei Cassian, suava
profundzime a Anei Blandiana
și patosul lui Nichita Stă-
nescu. Adela Mărculescu, pre-
zență statuară, în veșminte
largi, negre și albe, a trecut
de la strigătul de durere la
confesiunea șoptită a iubirii

și de nici la joaca de-a sen-surile cuvintelor. Remarcăm în special *Bocetul lui Ion Vodă Armănuț, mai numit și cel cumplit* de Emil Botta și *Felul cum plouă* de Ana Blandiana.

Dansul a înfrățit-o pe profesoara Miriam Răducanu cu fosta ei elevă de la Școala de coregrafie, azi profesoară și ea, Raluca Ianeș. Personalitatea artistică a celei dinții a stimulat creativitatea celei de-a doua, eliberându-i îndrăzneala și fantazia. Miriam Răducanu ne-a convins atât în registrul tragic (*Doină din Maranureș* —

cu vocea de neuitat a Mariiei Tănase, *Bocet*), cit și în *Dialog cu un contrabas*, unde dansatoarea părea a descoperi cu uimire nașterea cîntecului și a ritmului, bucuria însăși. *Amintirile din Spania* ne-au dezvăluit o dansatoare cu un temperament electric; robustă, dar plină de grație, Raluca Ianeș pășinește perfect dansul modern, excelind în registrul parodic și dovedind umor (*Iac-așa, În stil... 20, Chiot și joc, Joc cu contrabas*). Ea știe să descopere mișcarea care trece de la treacă din imobilitate, neașteptat și spiritual, în salt.

Contrabasul pare viu în brațele virtuozului Gioni Răducanu; acest „dulap”, cum îl numește, tândru, stăpînul său, șoptește, imploră, se bucură și exultă, în ouăți anume compuse pentru recital.

Mă întreb: există, oare, o popularizare pe măsura ținutei artistice a acestui spectacol? N-am văzut așe în oraș (decît unul, modest, la casa de bilete) și mă tem că tinerii nici nu știu de existența unui spectacol intitulat, sobru, *Poezie, muzică, dans*.

Elena Tacciu

TEATRUL „BULANDRA”

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU LUMEA

O reculegere poematice-muzicală de o remarcabilă profunzime și acuratețe artistică: Florian Pittiș și Mircea Vintilă ne oferă, în fond, două antologii paralele, una de poezie contemporană românească, alta de muzică folk, pe versuri, desigur, tot românești.

Dialogul liric este deschis prin acea cosmogonie sui-generis care este „Confesiunea răului vizitator” de Nichita Stănescu și se încheie cu un alt poem, des recitat în asemenea ocazii, „Problema spinosă a nopților” de Geo Dumitrescu. Între aceste repere, Florian Pittiș, cu mobilitatea sa caracteristică, alunecă de la poezia erotică (Mihai Beniuc, Mircea Dinescu) la cea de atitudine (Adrian Păunescu), de la proza poematice (Geo Bogza) la accentele imnico (Ioan Alexandru), acompaniindu-l din cînd în cînd pe Mircea Vintilă, „îngîndu-l” printr-o excelentă pantomimă la cîntecul, celebru („fără pricină”, s-ar putea spune, în afară, poate, de felul cum a fost montat scenic) „Loulul John” (după George Coșbuc).

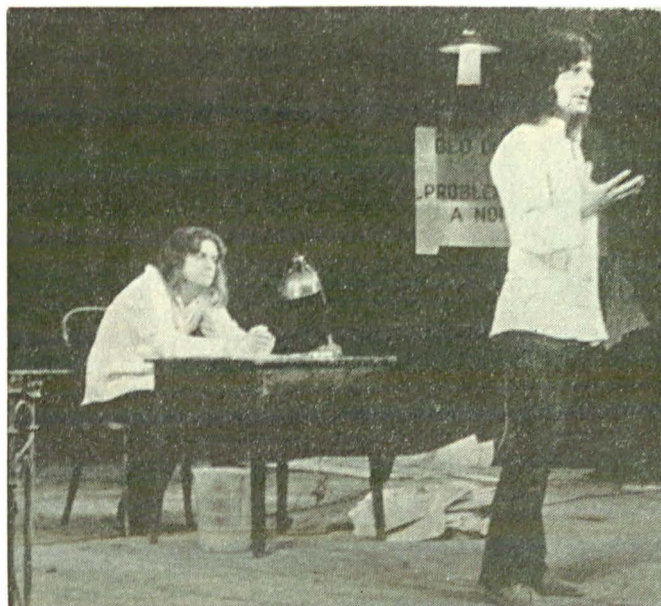
Un Florian Pittiș care se-n-dreaptă, stăpîn pe sine și pe mijloacele sale, spre maturizare, încăpățîndu-se să nu piardă nimic din juventute.

Nimic nou în ce-l privește pe Mircea Vintilă, în acest spectacol de care a profitat discret pentru a-și expune încă o dată crezul artistic. Compoziții din etape de creație mai vechi și mai noi. Aceeași voce diafană, mîngîietoare ca un balsam, dar și tăioasă, la nevoie, ironică și tândră, o voce reținută, care își interzice vo-

lubiilitate chiar acolo unde e absolut necesară (de pildă, în variațiunile melodice la poemele lui Adrian Păunescu — covîrșitoare în acest spectacol — care ar impune, cred, și o angajare vocală pe măsură).

Față în față cu lumea — un spectacol susținut de sugestii scenografice și regizorale discrete, care confirmă pătrunderea în conștiința publicului a poeziei noastre contemporane, ca și a „muzicii tinere”.

Doru Mielcescu

Mircea Vintilă și Florian Pittiș